

Từ Con Dao, Cái Thớt Hồ Duy Hải đến Biểu Ngữ Trịnh Bá Phương

Cô Ba

Người ta từng rùng mình khi nghe **vụ án Hồ Duy Hải**: con dao, cái thớt tang vật biến mất, **cơ quan điều tra chạy ra chợ mua đại về thay thế**. Một mạng người được định đoạt bởi chứng cứ ngẫu nhiên, vô căn cứ. Và người ta gọi đó là “án oan thế kỷ”.

Tưởng vết nhơ ấy đủ để hệ thống pháp luật tỉnh ngộ. Ai ngờ, **kịch bản lại tái diễn, chỉ đổi đạo cụ**. Trong vụ **Trịnh Bá Phương**, tang vật không còn là dao thớt, mà là một tờ biểu ngữ trong tù.

Nghe thì hợp lý, vì tội danh “tuyên truyền chống phá” mà, có biểu ngữ là khớp quá rồi. Nhưng sự thật trở trêu: tờ biểu ngữ “**Đả đảo cộng sản Việt Nam vi phạm nhân quyền, đả đảo đảng tòa án cộng sản kết án oan tôi**” viết trên giấy A3, dán sau tờ báo Kinh tế Sài Gòn ấy vốn không phải của Phương. Nó thuộc về ông Nguyễn Bắc Truyền, một tù nhân chính trị khác, từng thừa nhận viết và đã bị thu giữ từ nhiều năm trước. Kỳ lạ thay, hôm nay nó lại xuất hiện trong hồ sơ để buộc thêm cho Trịnh Bá Phương 11 năm tù.

Hàng loạt chi tiết cho thấy đây chỉ là màn kịch:

- Anh Phương không được tiếp cận hồ sơ vụ án.
- Gia đình, Đại sứ quán các nước bị ngăn không cho tham dự phiên xử.
- Không giám định chữ viết, không giám định vân tay.
- Không một ai trong trại giam chứng kiến anh viết.
- Không có bằng chứng anh mua giấy A3 trong căn tin.
- Gia đình khẳng định chưa bao giờ gửi báo Kinh tế Sài Gòn vào.
- Anh Phương ngay tại tòa tuyên bố: **“Tôi không viết!”**

Vậy mà bản án vẫn giáng xuống. Thậm chí Tòa còn cho **công an bịt miệng bị cáo** khi nói lời sau cùng, ngắt lời và dọa tước quyền luật sư bào chữa.

Đây không còn là điều tra, mà là tái chế tang vật. Nói thẳng ra là **án có trước, chứng cứ tìm sau**. Không đủ thì vay mượn, không có thì chế ra. Đây chính là **đòn trả thù của nhà cầm quyền**, quyết tâm vùi dập cuộc đời Trịnh Bá Phương trong ngục tối.

Nếu Hồ Duy Hải bị treo mạng bởi con dao, cái thớt chợ, thì Trịnh Bá Phương lại bị nhấn chìm bởi một tờ biểu ngữ vay mượn. Sự thật là anh chỉ là **một dân oan mất đất**, dấn thân đấu tranh đòi công lý, và giờ đây lại bị tù oan trong một kịch bản pháp lý bần thủ.

Cái gọi là “bản án” mà tòa tuyên không nhằm tìm ra công lý, mà chỉ nhằm bịt miệng một tiếng nói phản kháng, triệt hạ một người con nông dân dám đứng lên chống bất công. Họ muốn **biến anh thành tấm gương để đe dọa mọi dân oan khác**.

Nhưng chính cách làm này mới **tố cáo bộ mặt thật của nhà cầm quyền: hèn hạ, sợ hãi, và sẵn sàng bê cong luật pháp để triệt hạ dân lành**. Một hệ thống mà công lý bị thay thế bằng trò gài bẫy, thì chẳng còn ai an toàn. Hôm nay là Trịnh Bá Phương, ngày mai có thể là bất kỳ ai trong chúng ta.

Cô Ba

